

Florian Stoica Laurențiu

Sculptură în lemn
Meșter popular anonim

Dedicație

*Soba ce o îmbrățișez e plină de jăratec
Apare printre vreascuri vălvătaia
Unduiesc flăcări în tresăriri albastre
Împroșcând cu zgomot puzderii de scânteii
Dar glasul focului șăgalnic
El, care a-nviorat acum odată
Constat satisfăcut pentru întâia oară
Că-mi place, în singurătate, goliciunea ei.*

*În taină, lumina amurgului
Se cerne prin ferestre ca un paienjenii
Și se așează molcom pe la colțuri
Parcă destinul spre a-l pecetlui
Spre leagănul iubirii noastre
Se strecoară o boare pe furis
În zări se-nalță o furtună
Rostogolindu-se în trombă, începe a vui.*

*Învăluind ca-ntr-un lînțoliu
Trăirea mea cea mută care este veche
De am în suflet ca o comoară, prinse
De-a valma ipostaze ale recilor fiori
Ascult un cântec din tumultul naturii
De îl percep în cuget și nu după ureche
Îmi sună în tâmpă o diafană
Și muzicală recitare de viori.*

*E scrisă-n cartea vieții noastre
Inevitabil, moartea e cuvântul legii
Prin scurgerea luminii către infinit
Desăvârșită e în meandra veșniciei
E singura ce nu poate distinge
Virtuțile, între obidiți și regi
Te pune în singura sintagmă
Târziu ades, de vrei sau nu mai vrei.*

*Dar gândul ce mă împresoară
Mă-ntoarce la vremuri din trecut
Meditând la slava veche
A Celui, Întâului născut
Dezvăluind splendoarea ieslei
De stea și magi, neprefăcut
Și suferind, demn, El cazna
Pentru vini ce nu le-a făcut*

*Noaptea coboară lumina stelei
Și se așează peste mine
Mă-ndeamnă cu privirea către staul
Spre cugetări și luări aminte
Învăluind în blând zâmbet
A neprihănitei mamei Lui divine
Trezindu-mi tulburătoare metamorfoze
Ce nu pot fi descrise în cuvinte*

*Din soba plină de jăratec
N-au mai rămas decât tăciuni
Nerăscoliți asupra lor se-așterne
Inevitabil un gros fum.
Privesc lumea și inspir un aer
Sumbrou al deșertăciunii
Cum vremi mă împresoară
Bâjbâind, nu am găsit încă un drum.*

*Stau și gândesc solemn
Sub Carul Mare-n crucea nopții
Nu pot vedea decât reflexe
Umane, de ingratitudine
Tăvălugul vremurilor fără egal
Aleator sunt date sorții
Ca indivizi striviți de forme
Și sisteme, lipsiți de atitudine.*

*Nu poți avea o altă soartă
Ea este scrisă deja în genă
Singurul reflex de apărare
E calea virtuții, fără molohul
Ce ne distruge încet specia
Implacabil și fără jenă
Fiind stăpâni de când ne naștem
Și până când ne dăm duhul.*

Păianjenul

*Iubesc aceste vietăți arhaice
Ce au o viață desigur efemeră
Își țes o pânză precum Berenice
Splendoarea lor, are față de himeră.*

*Te-ntrebi de ce aceste arahnide
Cu pânza lor ce e perfectă
Au o vocație anume, ca să prade
Ori sunt predestinate pe planetă*

*Își prinde-n colțuri plasa ucigașă
Așteaptă o vietate slabă să se avânte
Intrusul este prins ca într-o fașă
Dar în zadar se zbate fără milă*

*Tarantula te obligă să dansezi
Altfel veninul ei te va ucide
E fără pânză, într-un fel o să visezi
Printre păianjeni are însușiri perfide*

*Imaginea unui paianjen amărât
Este umbrită de către cel uman
Ce zace într-un fotoliu, de pare doborât
Gândește, de prăduiește tot, că-i barosan*

*Ba un public funcționar zburdalnic
Pus în jilț pe pile grele și uns
Este cunoscut ca șturlubatic
Ca «păianjen» care sugă în ascuns*

*Păianjenii umani îi vezi oriunde
Se agregă ades la șumeneală
Nu au partide, n-au de unde
Să producă, ei vin la împărțeață*

*Ce magnific e un păianjen, chiar pur
El își câștigă existența, muncind cinstit
E demn, este stăpân și matur
Și nu cum cel uman, ca un bandit.*